

Apám lakodalma

*H*át én megnőttem akkorára, hogy elvittek katonának. Katonának vótam egy darabig, egyszer

osztán szabadságra engedtek. Amikor hazamegyek, látom, hogy nagy sürgésforgás van otthon. Kérdem: - Mi van, mi lesz itt? Azt mondják, apám meg akar nősulni, készülnek a lakodalomra. Apám meglássa, hogy hazamentem. Azt mondja: - Jó fiam, hogy hazagyüttél, immár mostan a lakodalmamat könnyebben elé állítjuk. Vigyél valami gabonát s őrlesd meg, hogy legyen, liszt amiből süssünk a lakodalomra. - Jó - azt mondom. Gyorsan felmegyek a padlásra, elévettem vagy három nagy surdét, megtöltöttem jó dálnoki búzával. Föltettem a szekérre, be akarom fogni az ökröket, s hát nem találak. Fogom a hízelit csából, a csábelit házba, há jól találak. Szúrom a járompalcát, hát nem megyen belé. Egyik felől kapom a lapát nyélit, belédugom, másik felől egy villanyelet. Belédugom, há jól belém egyen. Elvittem. Mikor a malomhoz értem, látom hogy a malom nincsen otthon, megvigyázodom, s egy piros kancsó el van a kályha mellől véve, rögtön eszembe jutott, hogy ha nem egyeb a malom elment eprészni. Az ostoromat feldőfem az ökrök elejibe, s leszadottam ki a hegyre, hogy keressem meg a malmot. Kimegyek, s hát ott szimatol a bokrok közt a malom. Vettem egy jó husángot, s vagy kettőt-hármat háthosszába jót nyújtottam neki s akkor már meg is zördült oda le a völgybe. Rögtön a búzámat örlötte. De mi történt? Az ostor nyeliből egy akkora körtefa nőtt, hogy hatalmas nagy, s a seregélyek beléköltöttek. Há szerencsére a fáramászáshoz jól értettem, felmászom a fára. Mikor a fára felmásztam, kiszedtem a seregély fiaikat, beleraktam a kebelembe. Amikor beleraktam, le akarok menni, nem tudok. Mondom a molnárnak: - Hozzon egy kötelet, ereszkedjek le! Az hozott nekem valami molnárpogácsát, mondom: - Nem ez kell, kötél! Korpából kötelet font, s felhajítsa nekem. Fogom s hát leeresztem, s nem ér le. Fogom kétrét, s hát jól leér. Elkezdek ereszkedni le rajta, de a kötél elszakadott. A seregély fiak velem repülni kezdtek, keresztül Háromszéken. Az Olt fölött repültek keresztül s hát ott egy csomó fehérszínű mosott. Azok a keziket felnyújtották, kiáltották: - Íjj, íjj! Azt gondoltam, azt értettem, hogy az ingem alját húzzam ki. Kihúzzom az ingem alját, s úgy belécseppenek az Oltba, hogy egészen a hegy aljáig loccsan. De mi volt ott a hal! Hat bivalyszékér egy hétig hordta s még nem is látszott, hogy honnat kezdtek meg. Dálnokból lejött egy csóré cigányurdé, s a kötényébe összeszedte az egész halat s elvitte. Ekkor eszembe jutott, hogy engem apám nem játszódni küldött. Gyorsan indulok hazafelé. Egy réten megtalálok egy csoport lovat, megfogtam egy sárgát, felültem egy szürkére, s egy feketén vágattam egy lütön ki s egy hágon bé. Elértem egy helyt egy kúthoz, megsomajultam. Inni akartam, megköttem oda a lovakat, a gyepűhöz. Megfogtam a hajamat, s egy kerítésen keresztül vettem magamat. Lementem a kúthoz, ittam, levettem a koponyámat, megmerítettem, ittam. Egy kicsit ott megpihentem, s akkor visszamentem a kerítéshez. Megfogom a hajamat, keresztülvetem a kerítésen magamat. Eloldtam a szürkét, felültem a sárgára, s a feketén vágattam tovább. Amint ott megyek tovább, találak valami embereket, s azt kérdezik: - Hé, bácsi, hol van a koponyája? Tapogatom a fenekemet, s hát nincs meg a fejem. Gyorsan visszamentem, s hát megunta magát a koponyám, s csinált magának testet, lába volt, minden. Elkezdett a jégen sikárólni. Eleget futtam utána, de nem tudtam megfogni. Csináltam én is sárból egy agárt, utánanyosítottam, s az megfogta, visszatettem. Megint elmentem a kerthez, megfogtam a hajamat, keresztülhanyítottam magamat. Utaztam tovább. Amikor odaérek a malomhoz, hát édesapám úgy sír: - Jaj, jaj, drága gyermekem, bár el se küldtem volna, vajon hova lett el, hol vészett el, hol van? Odaszóltam neki: - Ne sírjon édesapám, mert rossz fejsze a favágóról nem vesz el. No, mágörlettük a búzát, hazavittük, süttek kenyeret, kalácsot belőlle, mindent. Megkezdődött a lakodalom. Édesanyámat a menyasszonytáncban legelőszőr én táncoltattam meg. Azután vége lett a lakodalomnak, éltek

ahogy éldegéltek. De a lakodalom mögött két esztendőre, azutánra születtem meg.
Nőttem, növekedtem, no, nézzék meg, milyen ügyes ember lettem.